

- i 2 tylko w zakresie samowolnego ustawiania, usuwania, włączania, wyłączenia, zmiany położenia, zasłaniania lub czynienia niewidocznym znaku, sygnału, urządzenia ostrzegawczego lub zabezpieczającego, 86 § 1, 88—91, 92 § 1, 94, 95, 96 § 1 pkt 2 oraz pkt 4—6 i § 2 za czyny określone w § 1 pkt 2 oraz pkt 4—6, 97, 98, 99 § 1, 100—102, 108, 109, 111 § 2, 112, 113, 117, 123 § 1, 137 § 1, 141, 144, 145, 147, 151 § 1 i 2, 153, 154, 156 § 1 i 157 § 1 Kodeksu wykroczeń (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 114)“;
- „6) art. 56 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 14, poz. 85)“;
- „7) art. XII § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 142)“;
- „9) zarządzeniu porządkowym rady narodowej lub terenowego organu administracji państwowej wydanym na podstawie ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o wydawaniu przepisów prawnych przez rady narodowe (Dz. U. z 1964 r. Nr 8, poz. 47 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91)“;
- 2) dodaje się pkt 10, 11, 12, 13 i 14 w brzmieniu:
- „10) art. 12 ust. 1 dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o targach i targowiskach (Dz. U. Nr 41, poz. 312),
- 11) art. 98 rozporządzenia z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. z 1927 r. Nr 77, poz. 673, Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573, Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245, z 1948 r. Nr 49, poz. 373, z 1951 r. Nr 1, poz. 4),
- 12) art. 31 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o ochronie granic państwowych (Dz. U. z 1956 r. Nr 9, poz. 51, z 1959 r. Nr 27, poz. 168, z 1969 r. Nr 13, poz. 95 i z 1977 r. Nr 37, poz. 162) w zakresie dotyczącym czasowego pobytu osób w strefie nadgranicznej bez zezwolenia i niedopełnienia obowiązku meldunkowego,
- 13) art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o paszportach (Dz. U. z 1967 r. Nr 17, poz. 81 i z 1971 r. Nr 28, poz. 261),
- 14) art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 1963 r. Nr 15, poz. 77, z 1974 r. Nr 14, poz. 85 i z 1977 r. Nr 11, poz. 45)“
- § 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1979 r.
- Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

29

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7 marca 1979 r.

w sprawie rejestracji niektórych pracowników medycznych.

Na podstawie art. 28 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przed rozpoczęciem wykonywania na terenie kraju zawodu lekarza, lekarza dentystry, farmaceuty, pielęgniarki, felczera lub położnej osoby, które mają niezbędne kwalifikacje zawodowe i spełniają inne warunki określone w odrębnych przepisach, zobowiązane są do dokonania rejestracji swoich uprawnień zawodowych.

§ 2. 1. Rejestracji uprawnień zawodowych dokonuje terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, właściwy ze względu na miejsce pierwszej zamierzonej pracy w danym zawodzie, zwany dalej „organem rejestracyjnym“.

2. Dokumentem stwierdzającym dokonanie rejestracji jest zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu, zwane dalej „zaświadczeniem“.

§ 3. 1. W celu dokonania rejestracji uprawnień zawodowych osoby, o których mowa w § 1, składają:

- 1) dokumenty stwierdzające posiadanie wymaganych kwalifikacji zawodowych oraz
- 2) oświadczenie pisemne, że nie zachodzą okoliczności, które w myśl obowiązujących przepisów stanowią przeszkodę do wykonywania zawodu.

2. Jeżeli dokument dotyczący posiadania wymaganych kwalifikacji zawodowych (ust. 1 pkt 1) został wydany przez zagraniczną jednostkę organizacyjną, należy ponadto przedstawić dowód przeprowadzenia nostryfikacji tego dokumentu w Polsce lub zaświadczenie wydane przez Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej, stwierdzające, że dokument jest równorzędny z dyplomem odpowiedniej polskiej szkoły wyższej lub innej.

§ 4. 1. Zaświadczenie należy okazywać na żądanie zainteresowanych zakładów pracy, organów administracji państwowej oraz innych organów uprawnionych z mocy odrębnych przepisów.

2. W razie utraty zaświadczenia należy bezzwłocznie zawiadomić o tym organ rejestracyjny, który wydał zaświadczenie. Organ ten, po przeprowadzeniu odpowiedniego postępowania, wydaje duplikat utraconego zaświadczenia.

§ 5. W razie zmiany nazwiska wydaje się nowe zaświadczenie.

§ 6. 1. Osoba, którą pozbawiono prawa wykonywania zawodu określonego w § 1, obowiązana jest niezwłocznie złożyć posiadane zaświadczenie terenowemu organowi administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, właściwemu ze względu na położenie zakładu pracy, w którym ostatnio była zatrudniona.

2. Jeżeli pozbawienie uprawnień zawodowych nastąpiło na czas określony, terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego po upływie tego okresu, na wniosek osoby zainteresowanej, wydaje jej zaświadczenie.

3. Jeżeli pozbawienie uprawnień zawodowych nastąpiło na czas nie określony, terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego przekazuje zaświadczenie organowi, który je wydał.

4. Jeżeli osobie pozbawionej prawa wykonywania zawodu na czas nie określony prawo to zostało przywrócone, może ona wystąpić do organu rejestracyjnego z uzasadnionym wnioskiem o ponowne wydanie zaświadczenia. W zaświadczeniu takim umieszcza się dodatkową adnotację „wznowione“.

§ 7. W zaświadczeniach wydawanych lekarzom, lekarzom denty stom i farmaceutom dokonuje się odpowiednich wpisów uzupełniających. Wpisów takich dokonują:

- 1) w związku z uzyskaniem przez lekarza uprawnień do samodzielnego wykonywania zawodu — kierownik zakładu, w którym lekarz ukończył wstępny staż pracy,
- 2) w związku z uzyskaniem stopnia naukowego, tytułu specjalisty lub odbyciem równorzędnego szkolenia specjalistycznego — właściwy ze względu na miejsce wykonywania zawodu terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego po przedstawieniu dowodu uzyskania stopnia naukowego, tytułu specjalisty lub odbycia szkolenia specjalistycznego,
- 3) w związku z zaprzestaniem wykonywania zawodu na obszarze danego województwa i podjęciem pracy zawodowej na obszarze innego województwa — oba właściwe miejscowo terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 8. Zakłady pracy są zobowiązane do zgłaszania właściwemu terenowemu organowi administracji państwowej stopnia wojewódzkiego wszystkich wypadków nawiązania lub rozwiązania stosunku pracy z lekarzem, lekarzem denty stom lub farmaceutą.

§ 9. Lekarz, lekarz denty stom lub farmaceuta, który ze względu na stan zdrowia lub inne okoliczności zaprzestaje wykonywania zawodu na czas nie określony lub na czas dłuższy niż 12 miesięcy, obowiązany jest zawiadomić o tym terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, właściwy ze względu na miejsce wykonywania zawodu.

§ 10. Pielęgniarka, położna lub felczer zobowiązani są do zawiadamiania organu rejestracyjnego o każdym wypadku zmiany zakładu pracy.

§ 11. Rejestr prowadzi się i zaświadczenia wydaje się według wzorów ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 12. Rozporządzenia nie stosuje się do farmaceutów, którzy wykonują zawód poza jednostkami organizacyjnymi służby zdrowia.

§ 13. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 2 sierpnia 1951 r. w sprawie rejestracji fachowych pracowników służby zdrowia oraz zasad powoływania ich na stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1951 r. Nr 43, poz. 328 i z 1957 r. Nr 13, poz. 73).

2. Wydane na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, zaświadczenia uprawniające do wykonywania zawodu:

- 1) lekarza, lekarza denty stom lub farmaceuty — ulegają wymianie w okresie do dnia 31 grudnia 1979 r. na zaświadczenia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu,
- 2) pielęgniarki, felczera i położnej — zachowują swą ważność.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Słowiński*

30

OSWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 stycznia 1979 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji dotyczącej środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury, sporządzonej w Paryżu dnia 17 listopada 1970 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 19 Konwencji dotyczącej środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury, sporządzonej w Paryżu dnia 17 listopada 1970 r. (Dz. U. z 1974 r. Nr 20, poz. 106), następujące państwa złożyły Dyrektorowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dla Wychowania, Nauki i Kultury dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przyjęcia powyższej konwencji:

Salwador dnia 20 lutego 1978 r.,
Mauritius dnia 27 lutego 1978 r.,

Kanada dnia 28 marca 1978 r.,
Oman dnia 2 czerwca 1978 r.,
Węgry dnia 23 października 1978 r.

Zgodnie z artykułem 21 wymienionej konwencji weszła ona w życie w stosunku do wyżej wymienionych państw po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia ich dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przyjęcia.

Minister Spraw Zagranicznych: *w z. J. Czyrek*